

GODZIEN JEST TEN BARANEK...

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 4,1-11; Ez 1,5-14; Ap 5,1-14; Ef 1,20-23; Hbr 10,12; Dz 2,32-36.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Nie płacz! Zwyciężył lew z pokolenia Judy, korzeń Dawidowy i może otworzyć księgę, i zerwać siedem jej pieczęci” (Ap 5,5).

W ubiegłym tygodniu studiowaliśmy przesłania Chrystusa do Jego ludu na ziemi. Następnie wizja przenosi się z ziemi do nieba, skupiając się na tym, „co się ma stać potem” (Ap 4,1) — w przyszłości.

Sceny wizji z 4. i 5. rozdziału *Apokalipsy Jana* rozgrywają się w niebiańskiej sali tronowej. Symbolicznie przedstawiają one panowanie Boga nad historią i planem zbawienia. Jednak zanim zostanie ukazana przyszłość, otrzymujemy potwierdzenie o centralnej roli arcykapłańskiej służby Chrystusa w niebie w Jego panowaniu nad sprawami na ziemi oraz w odkupieniu ludzkości. Tak więc 4. i 5. rozdział *Apokalipsy Jana* ukazują z perspektywy nieba znaczenie przyszłych wydarzeń opisanych w pozostałych rozdziałach tej księgi.

Należy też zauważyć, że przesłania do siedmiu zborów zostały napisane dość jasnym językiem, ale obecnie księga przechodzi do języka bardziej symbolicznego, który jest znacznie trudniejszy do zinterpretowania. Język ten został zaczerpnięty z historii ludu Bożego opisanej w *Starym Testamencie*. Właściwa interpretacja *Apokalipsy Jana* wymaga poprawnego zrozumienia jej symbolicznego języka w świetle *Starego Testamentu*.

Począwszy od Ap 4,1, Jezus zaprasza Jana, by wstąpił do nieba i ujrzał panoramę dziejów od czasów apostołskich aż po powtórne przyjście Chrystusa.

Ap 4,1-8; Ez 1,26-28 i Ap 5,11-14 opisują niebiańską salę tronową. Czego wersety te uczą nas o charakterze tego miejsca?

Apostoł zajął przez otwarte drzwi do niebiańskiej świątyni i zobaczył tron Boga. Tron symbolizuje panowanie i władzę Boga nad stworzeniem, zaś tęcza wokół tronu oznacza wierność Boga Jego obietnicom (zob. Rdz 9,13-16; Iz 54,9-10). Szatan, który uważa się za władcę tego świata i jest wrogiem Boga, kwestionuje władzę Stwórcy. Centralną kwestią w wielkim boju między Bogiem a szatanem jest to, kto ma prawo panować. Celem zebranej wokół niebiańskiego tronu rady, którą Jan ujrzał, było potwierdzenie prawowitego panowania Boga nad wszechświatem (zob. Rdz 4,1-8; Ap 5,11-14).

Przeczytaj Ap 4,8-11; 5,9-14. Czego możesz się nauczyć z tych wersetów o znaczeniu prawdziwego nabożeństwa? Dlaczego w 4. rozdziale *Apokalipsy Jana* to Bóg jest godny czci, a w 5. rozdziale *Apokalipsy Jana* — Baranek?

---

4. rozdział *Apokalipsy Jana* zawiera ogólny opis tronowej sali Boga w niebiańskiej świątyni oraz nabożeństwa, które nieustannie się tam odbywa. Podczas gdy nabożeństwo opisane w 4. rozdziale *Apokalipsy Jana* wywyższa Boga jako Stwórcę, to w 5. rozdziale *Apokalipsy Jana* ukazuje cześć dla Niego jako dokonującego odkupienia przez zabitego Baranka. Rozdziały te wskazują, że prawdziwe nabożeństwo opiera się na Bożych doniosłych dokonaniach w dziele stworzenia i odkupienia. Bóg, który stworzył świat w sześć dni, ma moc i zdolność przywrócić świat do pierwotnego stanu i uczynić go wiecznym domem Jego ludu, tak jak obiecał.

Pomyśl o tym, czego uczy ewangelia, iż Stwórca Wszechświata stał się także zabitym Barankiem (zob. Ap 5,12) za nas. Jaką zdumiewającą nadzieję niesie nam ta nauka w świecie pełnym cierpienia i zamieszania?

Opis *starszych*¹ w Ap 4,4 wskazuje, że nie są to istoty anielskie. Tytuł *starsi* w *Biblii* odnosi się zazwyczaj do ludzi. W odróżnieniu od aniołów, którzy niezmienne stoją przed Bogiem, ci starsi zasiadają na tronach! Białe szaty, które noszą, są ubiorem wiernego ludu Bożego (zob. Ap 3,4-5). *Korony/wieńce* (gr. *stefanos*) zwycięstwa (zob. Ap 4,4) na ich głowach są zarezerwowane wyłącznie dla świętych, którzy odnieśli zwycięstwo (zob. Jk 1,12). Wszystkie te szczegóły sugerują, że owi starsi to uwielbieni przez Boga święci.

Liczba 24 jest symboliczna — składa się z dwóch dwunastek, które są biblijnym symbolem ludu Bożego. 24 starszych może reprezentować lud Boży w całości — tak w czasach starotestamentowych, jak i w nowotestamentowych. Liczba 24 nawiązuje także do przełożonych 24 grup kapłańskich, które na zmianę pełniły służbę w ziemskiej świątyni (zob. 1 Krn 24,1-19).

Fakt, iż o 24 starszych nigdy wcześniej nie wspomniano w *Biblii*, wskazuje, że są oni nową grupą w niebiańskiej sali tronowej. Przypuszczalnie są to ci, którzy zostali wzbudzeni z martwych, gdy Jezus umarł na krzyżu (zob. Mt 27,51-53). Jeśli tak, to ci starsi, którzy wstąpili do nieba z Jezusem, są reprezentantami ludzkości i świadkami Bożych dokonań w realizacji planu zbawienia. W Ap 5,9 starsi wraz z czterema żywymi postaciami/istotami (zob. Ap 5,8) upadają i oddają cześć Barankowi, który został zabity, ale żyje. Razem śpiewają nową pieśń, wywyższając Baranka jako tego, który jest godny:

— „...ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krwią swoją ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu, i uczyniłeś z nich dla Boga naszego ród królewski i kapłanów, i będą królować na ziemi” (Ap 5,9-10).

Ap 4,6-8 wymienia także cztery żywe istoty/postacie. Porównaj ich opis z czterema istotami opisanymi w Ez 1,5-14; 10,20-22 oraz z serafinami w Iz 6,2-3.

Te cztery żywe istoty symbolizują wysoko postawione stworzenia służące Bogu jako Jego posłańcy i strażnicy Jego tronu (zob. Ps 99,1). Ich skrzydła wskazują symbolicznie na szybkość w spełnianiu Bożych poleceń, a ich oczy oznaczają inteligencję. Ich obecność wraz z 24 starszymi i niezliczonymi aniołami wokoło tronu (zob. Ap 5,11) wskazuje, że przedstawiciele nieba i ziemi są reprezentowani w sali tronowej.

¹ We wszystkich ogólnie dostępnych polskich przekładach Ap 4,4 słowo to oddano tak jak w BI: *starsi* lub tak jak w BW: *starcy*. Wyjątkiem jest tylko WP: *prezbiterzy* (przyp. red.).

Przeczytaj Ap 5,1-4. Co oznacza zapieczętowana księga (zwój) w świetle Iz 29,11-12 i dlaczego Jan płakał?

Grecki tekst wskazuje, że owa księga leżała na tronie po prawicy Ojca. Czekala na Tego, który jest godny wziąć ją „i zerwać jej pieczęcie” (Ap 5,2).

Według Ellen G. White zapieczętowana księga zawiera „historię Bożej opatrności oraz proroczą historię narodów i Kościoła. Są w niej zawarte Boże wypowiedzi, Boże inicjatywy, Boże przykazania, Boże prawa, wszystkie zalecenia Przedwiecznego Boga w symbolach oraz dzieje wszystkich ziemskich królestw i wszystkich ludzkich władz. W symbolicznym języku opisane są w tej księdze wszystkie oddziaływania wywierane przez każdy naród, każdy język i każdy lud od początku dziejów świata aż do jego końca”¹.

Krótko mówiąc, zapieczętowana księga zawierała tajemnice Boga dotyczące planu rozwiązania problemu grzechu i zbawienia upadłej ludzkości. Pełne dokonanie się tej tajemnicy nastąpi przy powtórным przyjsciu Chrystusa (zob. Ap 10,7).

Przeczytaj Ap 5,5-7. Dlaczego Chrystus jest jedynym w całym wszechświecie godnym wziąć księgę i odpieczętować ją?

Sytuacja kryzysowa w sali tronowej była związana z buntem szatana. Nasza planeta, choć stworzona przez Boga, znalazła się pod panowaniem szatana będącego uzurpatorem. Płacz Jana wyraża ból ludu Bożego, począwszy od Adama, oraz tęsknotę za wyzwoleniem z niewoli grzechu. Zapieczętowana księga zawierała Boży plan rozwiązania problemu grzechu. Niewątpliwie dzięki swej niezmierzonej mocy Bóg mógł zrealizować ten plan. Jednak odkupienie upadłej ludzkości wymagało czegoś szczególnego, a mianowicie Jezusa, który *wyciążył* i dlatego był godny otworzyć księgę, objąć panowanie nad światem i stać się naszym Pośrednikiem w niebiańskiej świątyni.

Jak uczy się stawiać Jezusa na pierwszym miejscu w naszym chrześcijańskim doświadczeniu?

¹ Ellen G. White, *Manuscript Releases*, Silver Spring 1990, t. IX, s. 7.

Przeczytaj Ap 5,8-14; Ef 1,20-23; Hbr 10,12. Co wersety te mówią o podstawie nadziei i pocieszenia dla nas w świecie, który nie daje żadnej nadziei i żadnego pocieszenia?

Gdy Chrystus-Baranek podchodzi do tronu, bierze księgę. Ten gest wskazuje na to, że cała władza i wszelkie zwierzchnictwo należą do Niego (zob. Mt 28,18; Ef 1,20-22). W owej chwili cały wszechświat uznał prawowitą władzę Chrystusa nad światem. Co Adam utracił, Chrystus odzyskał.

Gdy Chrystus wziął księgę, oznaczało to, że trzyma przeznaczenie całej ludzkości w swoich rękach. Cztery żywe istoty i starsi upadają przed Nim i oddają Mu cześć, jak czytamy w Ap 5,9:

— „Godzien jesteś wziąć księgę i zdjąć jej pieczęcie, ponieważ zostałeś zabity”.

W tym akcie uwielbienia potężni aniołowie i reprezentanci odkupionej ludzkości potwierdzają skuteczność ofiary Chrystusa złożonej za wszystkich ludzi. Swoją krwią zapłacił On okup za upadłą ludzkość oraz oferuje wszystkim ludziom nadzieję, odkupienie i obietnicę przyszłości, jakiej nie potrafią sobie wyobrazić.

Do czterech żywych istot i dwudziestu czterech starszych przyłączają się niezliczone anielskie zastępy otaczające tron i kierujące chwałę ku Barankowi, który został zabity, ale żyje, by wstawiać się za upadłą ludzkością (zob. Hbr 7,25). Razem wszystkie żywe istoty obecne w tronowej sali ostatecznie oświadczają potężnym głosem:

— „Godzien jest ten Baranek zabity wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo” (Ap 5,12).

Wówczas całe stworzenie w niebie i na ziemi łączy się w królewskim uwielbieniu dla Ojca i Chrystusa:

— „Temu, który siedzi na tronie, i Barankowi, błogosławieństwo i cześć, i chwała, i moc na wieki wieków” (Ap 5,13).

Na tę chwałę cztery żywe istoty odpowiadają: *Amen*, a starsi oddają pokłon, dopełniając uwielbienia w niebiańskiej sali tronowej.

Współcześni naukowcy snują przypuszczenia, że pewnego dnia wszechświat spłonie, zapadnie się albo rozleci się w pył. Jakże inną przyszłość ukazuje Słowo Boże! Jak już teraz możemy radować się z przyszłości, która wkrótce nas czeka?

Wylanie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy (zob. Dz 2,1-4) było potwierdzeniem jednego z najważniejszych wydarzeń w dziejach planu zbawienia — rozpoczęcia przez Chrystusa służby Najwyższego Kapłana i Króla w niebiańskiej świątyni na mocy Jego ofiary złożonej na Golgocie (zob. także Dz 1,4-8; 2,33). Pełniąc arcykapłańską służbę po prawicy Ojca (zob. Ap 5,6-7), Chrystus może kierować realizacją planu zbawienia aż do jego ostatecznego wypełnienia. Jako nasz Pośrednik w niebiańskiej świątyni Jezus działa na rzecz naszego zbawienia. Przez Niego wierzący mogą mieć przystęp do Boga i otrzymać przebaczenie swoich grzechów.

Przeczytaj Dz 2,32-36 i J 7,39. Jaką nadzieję i jakie pocieszenie znajdujesz w fakcie, iż Jezus jest teraz w niebie jako nasz Kapłan i Król?

Uwielbienie i wywyższenie Chrystusa w niebiańskiej świątyni zostało potwierdzone wylaniem Ducha Świętego na uczniów. Ap 5,6 wskazuje na „siedem duchów Bożych zesłanych na całą ziemię”. Jak zauważyliśmy we wcześniejszej lekcji, siedem duchów oznacza pełnię działania Ducha Świętego w świecie. Gdy tylko Chrystus został intronizowany w niebie, Duch Święty został posłany na ziemię. Zesłanie Ducha Świętego jest jednym z pierwszych dokonań Chrystusa jako naszego Najwyższego Kapłana w niebiańskiej świątyni. Wylanie Ducha Świętego oznaczało, że Jezus spotkał się z Ojcem i że Bóg Ojciec zaakceptował Jego ofiarę złożoną za ludzkość.

„Wstąpienie Chrystusa do nieba było znakiem, że Jego naśladowcy mieli otrzymać obiecane błogosławieństwo. (...) Gdy tylko ceremonia dobiegła końca, Duch Święty zstąpił na uczniów w obfitych strumieniach, a Chrystus został uwielbiony tą chwałą, którą dzielił z Ojcem od wieczności. Wylanie Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy było sygnałem niebios, że intronizacja Odkupiciela została dokonana. Zgodnie ze swoją obietnicą posłał On Ducha Świętego z nieba do swoich naśladowców na znak, że jako Kapłan i Król otrzymał wszelką moc w niebie i na ziemi, będąc Namaszczonym Władcą nad swoim ludem”¹.

Przeczytaj Hbr 4,16; 8,1. Jaką nadzieję i jaką zachętę znajdujesz w pewności, że Jezus jako Kapłan i Król otrzymał pełnię władzy w niebie i na ziemi? Jak świadomość tego faktu pomaga ci radzić sobie z codziennym życiem i niepewnością dotyczącą przyszłości?

¹ Ellen G. White, *Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 24.

DO DALSZEGO STUDIUM

Przesłanie 4. i 5. rozdziału *Apokalipsy Jana* jest szczególnie ważne dla ludu Bożego żyjącego pod koniec historii świata. Przyjście Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy wyznaczyło początek głoszenia ewangelii całemu światu, a zasadniczym przesłaniem ewangelii jest Jezus wywyższony jako Kapłan i Król po prawicy Ojca. Ta prawda o Jezusie była istotą wiary pierwszych chrześcijan (zob. Hbr 8,1) i kamieniem węgielnym ich kaznodziejstwa (zob. Dz 2,32-33; 5,30-31). Była także ich motywacją oraz źródłem wiary i odwagi w obliczu przesładowań i trudów życia (zob. Dz 7,55-56; Rz 8,34). Dzięki temu wielu ludzi odpowiadało pozytywnie na głoszoną ewangelię. Od tej pory Królestwo Boże przejawiało się i nadal przejawia się w służbie Ducha Świętego.

Nie wolno nam zapominać, że jedynie dobra nowina o zbawieniu w Chrystusie może dotrzeć do ludzi i zmienić ich tak, iż odpowiedzą na wezwanie wiecznej ewangelii, by bać się Boga, oddawać Mu chwałę i czcić Go (zob. Ap 14,7). Naszą jedyną nadzieją jest Zbawiciel, który jest naszym Kapłanem i Królem w niebiańskiej świątyni. On jest ze swoim ludem i będzie z nim aż do końca (zob. Mt 28,20). On dzierży przyszłość w swoich rękach.

Tak więc nigdy nie zapominajmy, że głoszenie tego, co jest sercem ewangelii, prowadzi do pełni sukcesu w głoszeniu ostatniego przesłania dla zgubionej i cierpiącej ludzkości. Nic w naszym głoszeniu nie jest ważniejsze niż krzyż Chrystusa i to, czego ten krzyż uczy nas o Bogu.¹

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Pewnego dnia znajdziemy się w niebie, chwając i czcząc Pana za Jego dobroć, za Jego moc, a zwłaszcza za Jego łaskę. W jaki sposób już dzisiaj możemy to praktykować, zanim nastąpi ten wspaniały dzień? Jak z wdzięcznym sercem możemy czcić i chwalić Boga już teraz za wszystko, co kiedyś dla nas uczynił i czyni właśnie teraz?

2. Przeczytaj Ap 4,11; 5,9. W jakich rolach widzimy tu Ojca i Syna oraz w jaki sposób obie te role mają kluczowe znaczenie nie tylko w planie zbawienia, ale także w tym, dlaczego Bóg jest godny naszej czci? W jaki sposób sobota i to, czego uczy, wyraża te dwie wspaniałe prawdy o naszym Bogu?

¹ Przeczytaj także rozdział *Do Ojca mego i Ojca waszego*, w: Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. XVI, s. 611-615; rozdział *Dar Ducha*, w: *taż, Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 29-34.